

srčna veselost, bržčas si dela življenje prav lahko. Vedeti želi natanko dan, uro in minuto, ko mi poide živež in strelivo. Ravno, kakor človek na bregu, ki je videl, da se je njegov prijatelj uže večkrat v vodi potopil in mu kliče: „Stoj, stari prijatelj, in naznani mi, kedaj naj ti vržemo rešni pas! Vem sicer, da si se uže dvakrat do trikrat potopil, pa vendar bi bilo škoda vreči ti pas, dokler nisi v najskrajnejši nevarnosti, in jaz bi to rad natanko izvedel, ker izrastel sem v šoli natančnosti“. — Večkrat pečal se je Gordon v svoji sili z mislijo samoumora, toda zavrgel jo je kot brezbožno: „Premišlujem, jeli bi, ko bi bilo mesto v rokah sovražnikov, ne razstrelil palače in vsega, kar je v nji, v zrak, ali pa se vjeti dati in trpeti. Razstreljenje bilo bi najkrajše, med tem, ko drugo pomenja dolgo in hudo trpljenje in poniževanje vsake vrste. Mislim, da se odločim za drugo, ne iz strahu pred smrtjo, temveč zato, ker je prvo, kolikor toliko podobno samoumoru, kateri stvar božjim rokam odtrga.“

Gordon zavrgel je mnenje, kakor da bi bilo Wolsely-evo pomočno podvzetje zaukazano zavoljo njega, temveč da je to storjeno v rešitev časti angleške. On piše: „Jaz sem bil pomočni vlak št. 1.; oni so pomočni vlak št. 2. Kar mene zadeva, mogel bi, ako bi hotel, vsak trenutek stran priti. Pa kaj bi se zgodilo, ko bi jo pomočni vlak št. 1. popihal in bi parniki prišli v roke Mahdijeve. Mi dva pomočni vlak št. 1. in št. 2 sva oba odgovorna za čast Angleške. To je prava logika. Jaz prišel sem posadki na pomoč, pa spodletelo mi je. Earle pride tudi v ta namen in nadjati se je, da mu ne spodleti. Osebe Gladstonove omenja samo pri dveh prilikah: „Kdor bi bil pred poltretjim letom trdil, da ne pojde Gladstonov kabinet samo v Egipt, temveč, da podvzame dve ekspediciji v Sudan, tega imeli bi bili za blaznega. In vrh tega trdi Gladstone v nekem časniku, da je prisvojitev Egipta nemogoča zaradi svoje zveze s Sudanom.“

Pri drugi priliki sramote primerja Mehmed Bej Horatima zaradi njegovega visocega zavrtnika pri srajci z Gladstonom. Za zmešnjave v Egiptu in Sudanu dela odgovorne pglavitno tri možé, prejšnjega kontrolorja Sir Ankland Colvina, Sir E. Maleta in Sir Charl Dilke-a; diplomate imenuje domače zajčke, kateri v uradnem smislu niso pošteni. On misli, da je „sirena“ Malet v Bruselju vesela in židane volje, ker misli, da je vse dobro storjeno, kar je v Egiptu napravil. Draži ga mišljenje, da bi se mu v Hartumu dobro godilo. Kdor brzojav Egertonov bere: „N. V. vlada ne odobruje Vašega predloga, da bi se turški in drugi vojaki rabili za vojaške namene v Sudanu, ako tedaj v Sudanu ostanete, naznanite svoje razloge“ — mogel bi misliti, da tukaj živim v potrati, in vendar ga ni, ki bi tako rad od tukaj šel, kot jaz. Razlogi so v silno predrznih Arabcih. Sicer pa priznam, da sem nasproti N. V. vladi zeló nepodložen.

Ko bi bil jaz načelnik kabineta, bi se sam nikdar ne rabil. Za možé, kakoršen je Dilke, ki vsako besedo pretehtavajo, moram pravi strup biti. Rad bi vedel, koliko so vlado stali brzjavi o Sudanu.

Za Mahdija imel je toliko več zasramovanja, kolikor več je izvedel o njemu, posebno odkar je zvedel, da nosi pod nohti prstov poper in je z njimi potegnil čez oči, kedar je za potrditev svojega zagotavljanja potreboval solz. — „Ker točenje solz veljá za izraz odkritosrčnosti“, nadaljuje zabavljivo, priporočil bi ta recept ministrom kabineta, kedar hočejo opravičiti kakoršno opravilo. — Stan Mahdijev v obče pa je smatral za tako trden, da sklikne: Ako bi bil jaz Mahdij, smejal bi se vsi Evropi!

Zabavne stvari.

Janče mora mésti.

(Po „T. T.“ Bedének.)

Le enkrat imel je Janče toliko poguma, da se je svoji ženi vstavil; le samo enkrat potem pa nikdar več ne! Zgodilo se je bilo pa tako-le:

Takoj drugi dan po poroki ustala je Meta po zajutreku izza mize in šla po smetano, s katero je pinjo do vrha napolnila. Tisto je potem Jančetu tako v napotje postavila, da bi bil moral pač slep biti, ko bi ne bil videl, česa bo treba. Prvi teden se človek vendar-le še ne sme prepirati, toraj Jančetu pač ni družega ostalo, kakor da se je nad pinjo spravil in je medel, da je vmedel.

Meta se mu za to ni niti z besedico zahvalila, pač pa ga je med izpiranjem mleka tu pa tam tako prijazno in ljubeznjivo smehlja se pogledovala, da se je Jančetu uže to zadosti zdelo.

Kaj je bilo toraj bolj umevnega, kakor to, da se je Janče drugo jutro zopet k pinji vsedel, katero je Meta predenj postavila, kakor včeraj. Opozoriti moramo, da so imeli toliko krav in tako razvito mlekarstvo, da so morali vsak dan mésti. Tako je bilo toraj tudi tretji in četrti peti in šesti dan; pri tem ostalo je tudi drugi, tretji in četrti teden. Janče je medel hoté ali nehoté, ker je moral, če tudi mu ni nihče ukazoval.

Vse bi še bilo, le to mu ni šlo v glavo in ga je silno jezilo, ker je njegova žena pinjenje smatrala za nekaj, kar se samo po sebi razume, da Janče opravlja, in da mu ni nikdar ne lepe besede, še manj pa kake zahvale v tem smislu vedela.

Da bi ji pokazal, kedo je gospodar v hiši, sklenil je, da prihodnjič ne bo več medel, če ga Meta ne bo prosila, naj bo kar hoče!

Drugo jutro je pinja uže zopet do vrha napolnjena na svojem mestu Jančeta čakala. Janče je ravno kar zajutrek pod streho spravil in je še nekoliko posedel, češ, žena bo uže videla, kako in kaj, in ga bo morda vendar-le prosila. Toda nič! Meta ga ni, ali pa ga ni hotela razumeti.

Klobuk je vzel in na dvorišče je šel. Ondi je zopet malo počakal, morda ga vendar-le še pokliče, — pa nič — ne besedice ne!

Ne vedé, kaj bi storil, krevsa po vasi; tu pa tam nekoliko postoji in se obrne, češ, morda bo za njim prišla in mu rekla, da naj gré mést. Ni je bilo. Kmalu je bil konec vasi in vest ga je pekla.

Zdelo se mu je, kakor da bi bil kako hudodelstvo storil in čez polje jo proti gozdu vreže. Sam sebi se je zdel podoben večnemu popotniku.

Rad bi bil uže zopet doma, ali kje je še poludne in kosilo; brez tega bi pa Janče na noben način ne ostal, da dvakrat na dan bi rajše medel, kakor pa enkrat ne kósil.

Oziral se je okoli, toda zastonj. Nič ga ni veselilo, še za svoje lastno imetje se ni zmenil.

Jezil se je nad celim svetom, jezil se je nad svojo ženo, pa tudi, če Vam smemo zaupati, sam nad svojo budalostjo. Nikdar še, odkar uro nosi, ni še tako pogosto na-njo gledal, kakor ravno danes, in se je v dnu srca razveselil, ko je konečno poludne zvoniti slišal.

Sedaj pa le domú!

Čem bližje pa je bil doma, tem tesneje mu je krog srca prihajalo; konečno jelo ga je nekaj tiščati v prsih, kakor hudodelca, kedar porotniki čezenj sklepajo svoj „kriv“ ali „nekriv“, o življenji in smrti.

Kaj bo ona rekla, ni mogel vedeti; zdelo se mu je pa vendar-le, da se prav gladko ne bo izteklo. Nekaj zakonskega viharja bo na vsak način. Joj, kako se je zmotil!

Še nikdar, odkar sta mož in žena, se mu ni žena sladkeje smehljala; še nikdar mu ni tako dobrega kosila pripravila, kakor ravno danes.

Pinja, oh, še vedno je stala, kakor jo je pustil. Meta ni prav nič rekla, tem več očitanja kazala mu je pa še vedno ondi stoječa pinja.

Dalje, ko jo je gledal, tem bolj zmeden je postajal in jed mu kar doli ni hotela! Ona pa, Meta namreč, se za pinjo še zmenila ni, in je ven in notri memo nje hodila, kakor bi nič ne bilo.

Niso še prav dobro odkosili, in uže je Janče nekaj vkrenil.

„Umedeno mora biti in najbolj pametno bo, Janče, če se boš takoj nad pinjo spravil.“

Od mize je vstal in se k pinji vsedel. „Štrbonk, štrbonk, štrbonk, štrbonk“, pelo je kolčé uže celo uro, umesti se pa le ni hotelo.

To je pa vendar od sile! Odkar je medel, še nikdar ni toliko časa potreboval.

„Ker je smetana dolgo tukaj stala, se je pregrela in zato se neče umesti“ — misli si Janče in še bolj hiti.

„Strela božja!“ Večer se uže dela, Janče pa le še ni umedel! Vtrujen si nekoliko oddahne. Sedaj pa tudi Meta eno zine:

„Pojdi Janče, pojdi in ne bodi neumen, pinjenega mleka ne boš nikdar vmedel, če tudi celo noč pri njem sedi!“

Posmejala se mu je in venkaj je šla.

Janče je pa zazijal, kakor žejin kapelj in zabliskalo se mu je, kakor bi mu bili elektriko v glavo napeljali.

Ona sama, njegova Meta, je toraj uže dopoludne umedla in je njemu, upornemu Jančetu pinjenega mleka v pinjo nalila — za pokoro!

„No, tolikošnemu razumu ženske glave naj se v bodočnosti ustavlja, komur drago; jaz, Janče, se uže več ne bom.“

Tako je Janče sklenil in pri tem je ostalo. Odslej je Janče Meti brez ugovora medel.

Naši dopisi.

Iz Gorice 6. jul. (Izv. dop.) Včeraj je vsaj „Bralno in podporno društvo v Gorici“ praznovalo tisočletnico sv. Cirila in Metoda. V cerkvi sv. Antona je bila ob 8. uri zjutraj peta sv. maša z molitvami; došlo je bilo še dovolj društvenikov in nekaj drugih rodoljubov. Drugače ni bilo v Gorici ne duha ne sluha v spomin preminetnega dneva. V Brdih pa se je v Biljani blagoslovila podoba sv. Cirila in Metoda, in se je nadjati, da je po prizadevanji „Slovenskega Jeza“ dosto, obilo naroda na to svečanost. Gledé na Brda se vsaj ne morejo še izgovarjati, kakor da bi narod kalil mir. V Gorici je pa za to kaj lepa pretveza; lani je volk očital jagnjetu, da mu na spodnjem potoku moti vodo. Letos je bilo isto jagnje mirno tudi pri svojih volitvah, pa vendar hočejo, da je volka razburilo ob istih volitvah, in tako — mirna Bosna. Podpornemu in bralnemu društvu so namreč tudi letos prepovedali blagoslovljenje zastave; odboru je upadel pogum, da si ne upa do drugih instancij, in oni, ki se je bil zavezal lani javno s častno besedo, da bo skrbel, da se bo zastava vsekakor blagoslovila častno, sedaj molči ter narodu niti ne pojasni vzrokov, zakaj naj še nadalje trpi. Pa saj je pri nas navzgor vse tako, kakor hočejo imeti drugod. Naj-

višji se uklanjajo; vsled tega slovenski narod na Goriškem in na Primorskem sploh ni bral spodbudnega pastirskega lista, kakoršne so škofje slovanski razglasili po drugih tudi slovenskih deželah. Potem pa naj se vspnejo nižji služabniki in verniki v obče! Vse to pa je v največe veselje protiaavstrijskim življem, ki poskakujejo, da se jim tako dobro godi. Ni čudo, da preletí Lahone strah, kedar je samo kaka govorica, da bi utegnili nastati kaka sprememba v vladnem osebji na Primorskem. Pač pa so hoteli od laške stranke zadnje dni napraviti glasben večer goriškemu županu dr. Maurovichu na čast, ko je bil od italijanske vlade odlikovan kot oficir reda ital. krone. Isto odlikovanje je došlo tudi c. k. okr. glavarju goriškemu baronu Rechbachu, obema zastran lanske ribiške konferencije v Gorici. Znano je, da so lani vsi irredentarski listi zagovarjali Kjožjote, to je, neavstrijske ribiče, in kakor se sodi, ni bilo brez vzroka veselje na Italijanskem, ko so izvedeli o razpravih one konkurencije.

Lahi zopet namerjajo, potem, ko jim je bilo enkrat spodletelo, osnovati popularno banko. O trgovinskih skladiščih ali konsumnih društvih, katera je lani narod slovenski zahteval, pa zdaj od naše strani vse molči. Le tako naprej, pa pridemo dalje, gospoda domače politike!

Iz Ljubljane. „Die deutsche Staatspartei in Krain.“ Ni še preteklo deset tednov, ko se je baronu s Križke grajščine potrebno zdelo, s svojega predsedniškega stola pred volitvami za državni zbor očitati naši narodni stranki, da dela na odtrganje naše kranjske dežele od skupne državne zveze. — Vsak pošten Slovenec zavrnil je ono nevredno sumičenje.

Danes pa smo zopet prisiljeni, nekoliko ogledati si gibanje in delovanje naših „Deutsch-Krainerjev“, ki so prejšnjo nedeljo šli ogrebat nov roj nemškega „Schulvereina“ v naš gorenjski Tržič, minulo soboto pa so napravili na ljubljanskem kazinskem vrtu pod pretvezo privezavanja novega traka k zastavi nemških turnarjev veliko-nemško svečanost.

Nemški turnerji, udje nemškega „Schulvereina“, čegar najvnetejši pokrovitelji so, kakor znano, nekateri c. k. profesorji, udje nemške kazine in vse drugo, kar se čuti dosti nemško, zbralo se je na odprtem vrtu kazinskem, ki je gledé javnosti del najlepšega in najbolj obiskovanega sprehajališča „Zvezde“. Posebno, če je, kakor je bilo minulo soboto večer, na kazinskem vrtu glasna godba, polna je široka cesta med vrtom in sprehajališčem v Zvezdi odličnejšega ljubljanskega prebivalstva. — In kako slavili so zbrani „Deutsch-Krainerji“, katere križki baron prišteva avstrijski državni stranki privezavanje novega traku?

Na to nočemo odgovarjati mi, ampak odgovarjajo naj dogodbe same.

Govori se sicer o napitnicah, katerih ne moremo verjeti, tedaj preskočimo, tudi o pesmah, katere se rade prepevajo in z navdušenjem poslušajo v onih krogih, ne bomo govorili. Ako pa je sred slovenske dežele in v sredi cesarju in državi naši zmiraj zvesto udanega ljubljanskega mesta nad ono družbo vihralo brez števila nemško-državnih zastav, tedaj pa mislimo, da govorimo iz srca vseh Slovencev pa tudi domoljubnih Nemcev med nami, ako tako, zvestobo za našo skupno domovino žaleče početje — najodločnejše zavračamo in obžalovanje izrekamo, da je bilo sred bele Ljubljane kaj tacega mogoče. — Domoljubje in zvestoba cesarju niso nam prazne besede, zato pa naj se nam nihče ne čudi, ako nas oblije rudečica nevolje in pravične jeze.

In kaj se je zgodilo dalje?

Izmed mnogobrojno zbranega občinstva začelo se